Broj: S1 3 U 036550 20 U
Sarajevo, 21.01.2021. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Branimira Orašanina kao predsjednika vijeća, Jadranke Brenjo i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slađane Anđelić, kao zapisničara, u upravnom sporu prvotužitelja „DWELT" d.o.o. Banja Luka, zastupan po punomoćniku Marjani Kulenović advokatici iz Banja Luke, ulica Vase Pelagića 48 i drugotužitelja MH „Elektroprivreda Republike Srpske" Matićno preduzeće a.d Trebinje, zastupan po punomoćniku Stevanu Dimitrijević advokat iz Banja Luke, ulica Sime Šolaje 1, protiv rješenja broj: JN2-01-07.1-601-7/20 od 11.06.2020. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana 21.01.2021. godine, donio je sljedeće:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje broj: JN2-01-07.1-601-7/20 od 11.06.2020.godine se poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupanje.

Tuženi je dužan nadoknaditi prvotužitelju troškove upravnog spora u iznosu od 977,50 KM, drugotužitelju 977,50 u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude, dok se u preostalom dijelu potraživanih troškova zahtjev odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, broj i datum naveden u uvodu, stavom 1. dispozitiva rješenja usvojena žalba ponuđača „Lanaco" d.o.o. Banja Luka i poništena tenderska dokumentacija ugovornog organa MH „Elektroprivreda Republike Srpske" matićno preduzeće a.d Trebinje broj: 01.1/01-2542-5/19 od 17.12.2019.godine kao i broj 1.1/01-2542-17/19 od 27.12.2019.godine, te ugovor o nabavci zaključen između tužitelja „DWELT" d.o.o. Banja Luka i ugovornog organa MH „Elektroprivreda Republike Srpske" matićno preduzeće a.d Trebinje. Stavom 2. dispozitiva rješenja usvaja se zahtjev ponuđača„Lanaco" d.o.o. Banja Luka za povrat sredstava uplaćenih na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 10.000,00 KM .

Protiv osporenog rješenja tuženog, tužitelji su blagovremeno podnijeli tužbe za pokretanje upravnog spora, u kojoj navode da je tuženi nezkonito postupio kada nije dostavio žalbu na izjašenjenje tužitelju DWELT koji je stranka u postupku, čime mu je oduzeo pravo da se izjasni o zahtjevima i navodima žalitelja i da predloži odgovarajuće dokaze i da ukaže na relevantne činjenice u postupku. Ovakvim postupanjem su grubo narušena osnovna pravila prava u postupku, zbog kojih je nastupila nemjerljiva šteta ne samo tužitelju već i Ugovornom organu kao i građanima BiH, donošenjem nezakonitog pobijanog akta, zbog čega je došlo do grube povrede prava na pravično suđenje iz Člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (ECHR) na štetu tužitelja. Nadalje ističu da je u konkretnom slučaju žalba izjavljena od strane lica („Lanaco" d.o.o. Banja Luka) koje nema aktivnu legitimaciju za podnošenje žalbe. Navode da pobijani akt predstavlja presedan u materiji javnih nabavki, jer tuženi nije naveo materijalni propis no kojem poništava ugovor o nabavci, što otvara pitanje sumnji u razloge donošenje pobijanog akta. U tužbi posebno ukazuju da je tuženi pogrešno primijenio odredbe ZJN u konkretnom slučaju, stoga što uopšte nije ocijenio Izjašnjenja Ugovornog organa i dokaze, odnosno pogrešno je primijenio čl. 21 ZJN i član 17 stav 1 ZJN . Pa je stoga izostalo jasno obrazloženje tuženog u primjeni materijalnog propisa. Apsolutno pogrešna primjena materijalnog prava, kako na strani žalioca tako i na strani tužene, je zasnivanje odluke o poništenju tenderske dokumentacije i ugovora na činjenici da su se u postupku nabavke morali kumulativno ispuniti uslovi iz člana 21. i člana 23. tačka b) Zakona o javnim nabavkama. Tužena prihvata žalbeni navod žalioca da su uslovi iz člana 21. Zakona „Opšti uslovi za primjenu pregovaračkog postupka", te da se praktično mogu primjeniti samo kumulativno sa „Posebnim uslovima za primjenu pregovaračkog postupka za nabavku usluga", propisanih članom 23. Zakona. Ovakvo pogrešno tumačenje zakonskih odredbi je dovelo do donošenja nezakonitog rješenja tužene. Navode da u konkretnom slučaju osnov za vođenje postupka su ekskluzivna prava koje posjeduje ponuđač DWELT (tužitelj), a koja su stečena autorskim pravom na izvorni softverski kod i šemu baze podataka, kako je to već navedeno u spornom rješenju. Tuženi uopšte ne obrazlaže u rješenju da su tužitelji jasno, detaljno i precizno obrazlagali sve promjene u ugovornom organu koje su se zahtjevale zbog postojanja javnog interesa sprovođenje neodložno postupka. Iako tuženi u svojoj odluci treba kratko iznijeti (u obrazloženju) izlaganja stranaka, a ne da doslovce prenosi sadržaje podnesaka stranaka, može se uočiti i nedopustivo je da tuženi u obrazloženju akta (kada već doslovce prenosi podneske stranaka) prenosi samo dio Izjašnjenja Ugovornog organa od 3.6.2020. godine, ali nezakonito ispušta da citira dio ovog Izjašnjenja kojim se vrlo jasno ukazuje tuženom da je Ugovorni organ tražio nastavak postupka javne nabavke, isticao javni (opšti) interes, nužnost i hitnost postupka, kao i nenadoknadivu štetu koja bi nastala usvajanjem žalbe. Tuženi je potpuno izostavio ocjenu ugovora o nabavci softvera za usluge obračuna električne energije krajnjim kupcima broj 1.1/01-2065-19/19 od 27.9.2019.god., kojim je u čl. 5 stav 3 . i 4. definisano:"Autorska prava na izvorni softverski kod i šemu baze podataka softvera koji je predmet ovog Ugovora, pripadaju ponuđaču u potpunosti bez ograničenja, u neograničenim količinama, u neograničenom vremenskom razdoblju, u svim oblicima i bilo kojim sredstvom, bez ikakvih ograničenja na teritoriji cijelog svijeta " te da aplikativni softver koji je predmet tog ugovora u budućnosti može održavati i mijenjati samo ponuđač ili ovlašteni predstavnik ponuđača kao proizvođača softvera. Umjesto da ocijeni navedeni ugovor od 27.9.2019.god. (koji ugovor nije osporen) i dovede u vezu sa ovom konkretnom javnom nabavkom (čl. 21 tačka c) ZJN), tuženi se potpuno bespotrebno upušta u elaboriranje čl. 23 ZJN.

Imajući u vidu izloženo, tužitelj smatra da je pri donošenju osporenog rješenja povrijeđen Zakon o javnim nabvakma i Zakon o upravnom postupku na štetu tužitelja, te predlaže da se tužba uvaži i pobijani akt poništi kao nezakonit da se odbaci žalba „Lanaco" d.o.o. Banja Luka, te da se tuženi obaveže da tužitelju nadoknadi troškove postupka na ime zastupanja i iznos sudske takse, koliko Sud BiH odredi, prema Troškovniku iz ove tužbe, ili da se tužba uvaži i pobijani akt poništi kao nezakonit, da se odbije žalba „Lanaco" d.o.o. Banja Luka, a predmet vrati tuženom na ponovno rješavanje,te da sud shodno čl. 29 ZUS BiH održi usmenu raspravu prije donošenja odluke po tužbi, zbog složenosti sporne stvari ili boljeg razjašnjenja stanja stvari

Imajući u vidu da se prema članu 8. stav 1. Zakona o upravnim sporovima upravni spor može voditi samo protiv konačnog upravnog akta vijeće za upravne sporove je, nakon izvršenog uvida u predmet S1 3 U 036550 20 U i S1 3 U 036567 20 U, utvrdilo da se tužbom I i II tužitelja osporava isti konačni upravni akt Ureda za razmatranje žalbi, pa je radi ekonomičnosti postupka izvršilo spajanje navednih predmeta. Predmetu S1 3 U 036550 20 U pripojen je predmet broj S1 3 U 036567 20 U radi jedinstevnog rješavanja, koji će se voditi pod brojem S1 3 U 036550 20 U.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije, a zainteresovana strana je sudu dostavila dopis da u konkretnoj upravnoj stavri odustaje od svih navoda iznesenih u žalbi te da stupa kao umješač na stranu tužitelja.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH", broj 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Osporenim rješenjem tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, stavom 1. dispozitiva rješenja usvojena žalba ponuđača „Lanaco" d.o.o. Banja Luka i poništena tenderska dokumentacija ugovornog organa MH „Elektroprivreda Republike Srpske" matićno preduzeće a.d Trebinje broj: 01.1/01-2542-5/19 od 17.12.2019. godine kao i broj 1.1/01-2542-17/19 od 27.12.2019.godine, te ugovor o nabavci zaključen između tužitelja „DWELT" d.o.o. Banja Luka i ugovornog organa MH „Elektroprivreda Republike Srpske" matićno preduzeće a.d Trebinje Stavom 2. dispozitiva rješenja usvojen je zahtjev ponuđača „Lanaco" d.o.o. Banja Luka, za povrat sredstava uplaćenih na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 10.000,00 KM.

Prema obrazloženju osporenog rješenja, tuženi Ured za razmatranje žalbi BiH je nakon utvrđivanja svih činjenica i uvidom u dostavljenu dokumentaciju, te analizom provedene procedure, utvrdio da je Ugovorni organ predmetni postupak javne nabavke proveo prema mišljenju tuženog suprotno Zakonu o javnim nabavkama u pogledu primjene pregovaračkog postupka, donošenja odluke o provođenju nabavke, obustave izvršenja ugovora.Tuženi cijeni da zbog razloga povreda zakona nisu ispunjeni uslovi niti su dati preovladavajući, uvjerljivi i opravdani razlozi koji upućuju da ugovor treba ostaviti na snazi u bilo kojem obimu i u bilo kojem dijelu pa isti poništava u skladu sa odredbom člana 111. Zakona o javnim nabavkama, od momenta njegovog zaključenja.

Osporena odluka dovedena je u sumnju prigovorima tužbe

Zakonom o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH", broj 39/14) uređuje se sistem javnih nabavki u Bosni i Hercegovini, utvrđuju pravila za postupke javnih nabavki, i to na način da se definišu prava, dužnosti, odgovornosti i pravna zaštita učesnika u postupku javne nabavke, te nadležnosti Agencije za javne nabavke Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Agencija) i Kancelarije za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine (član 1. stav 1. citiranog Zakona).Odredbom člana 94 stav 1. propisano je da su stranke u postupku pravne zaštite: žalilac, ugovorni organ i odabrani ponuđač, a svojstvo stranke mogu imati i drugi privredni subjekti, koji imaju pravni interes u predmetnom postupku javne nabavke: Stavom 2. i 3. istog člana propisano je da o vođenju postupka po žalbi URŽ obavještava odabranog ponuđača po službenoj dužnosti, dok se ostala lica u svojstvu stranke mogu prijaviti za učešće u postupku po žalbi, te da svaka stranka ima pravo izjasniti se o zahtjevima i navodima druge strane i predložiti dokaze. URŽ svakoj stranci u postupku dostavlja podneske koje zaprimi u predmetu, o kojima se raspravlja o glavnoj stvari ili predlažu nove činjenice i dokazi.

Dakle iz navedenih odredbi nedvojbeno proizilazi ko ima svojstvo stranke u žalbenom postupku, pa je tuženi bio u obavezi da obavjesti prvotužitelja kao izabranog ponuđača o žalbi žalitelja „Lanaco" d.o.o Banja Luka, što nije učinio pa je time prema ocijeni ovog vijeća počinjena apsolutno bitna povreda postupka od strane tuženog. Nadalje, imajući u vidu sve pobrojane zakonske odredbe i nespornu činjenicu da je navedenim postupanjem tuženog, povrijeđen princip ravnopravnosti stranaka u postupku, pa je tako u predmetnom upravnom postupku prvotužitelju „DWELT" d.o.o Banja Luka, oduzeto pravo da ravnopravno učestvuje u postupku i predlaže odgovarajuće dokaze, kao i da ukaže na relevantne činjenice, pa su time u konretnom slučaju nesporno narušena osnovna načela zakonitosti postupka i zaštite prava i sloboda građana i zaštite javnog interesa, kao i povrede člana 6. Evropske konvencije za zašitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, na štetu prvotužitelja. Pravo na procesnu ravnopravnost nalazi se u centru pojma poštenog i fer postupka i prema tom načelu svaka stranka treba imati razumnu mogućnost da u postupku brani svoja prava pod uslovima koji ga ne stavljaju u bitno nepovoljniji položaj u odnosu na suprotnu stranku, što je tuženi u potpunosti zanemario tokom postupka po žalbi, iako je prvotužitelj isticao da je pravo stranke da učestvuje u postupku zagranatovano pravo i da nepoštivanje tog prava povlači za sobom nepravilnost i nezakonitost osporenog rješenja.

Nadalje, razmatrajući osnovanost tužbe, ovo vijeće nalazi da je tuženi postupak poništio u cjelosti pri tome ne pozivajući se ni na jednu zakonsku odredbu za poništenje postupka u cjelosti već u obrazloženu osporenog akata tuženi samo navodi da ima ovlaštenje po članu 111. Zakona o javnim nabavakama da poništi ugovor pri tome ne obrazlažući poništenje i tenderske dokumnatcije i cjelog postupka. Naime, odredbom 104 stav 1. Zakona o javnim nabavakama propisano je da URŽ u postupku pravne zaštite postupa u granicama zahtjeva iz žalbe, a po službenoj dužnosti u odnosu na povrede opisane u članu 103. stav (1) ovog zakona, dok je obim ovlaštenja URŽ u tom postupku uređen odredbama člana 111. stav 1 tačka d). Zakona, pa URŽ, u postupku pravne zaštite, može poništiti odluku, postupak ili radnju u dijelu u kojem je povrijeđen zakon ili podzakonski akti.

Po shvatanju ovog vijeća, iz navedenih odredbi jasno proizilazi da postojanje apsolutno bitnih povreda Zakona o javnim nabavkama, koje su taksativno propisane, Ured za razmatranje žalbi razmatra po službenoj dužnosti, a u slučaju postojanja relativno bitnih povreda postupka, koje nisu taksativno pobrojane, mora biti dokazana direktna veza između povrede i ishoda postupka javne nabavke, da bi se postupak mogao poništiti.

U konkretnom slučaju, tuženi je postupak poništio u cjelosti bez pozivanja na odredbu zakona ne dajući jasne i valjane razloge za ovakvu odluku. Naime, tuženi je u obrazloženju navodi da je ugovorni organ postupio suprotno ispunjavanju uslova za početak postupka javne nabavke iz člana 17. Zakona o javnim nabavakama, te član 110. Zakona koji se odnosi na suspenzivno dejstvo žalbe ne dovodeći navodne povrede u vezu sa ishodom postupka niti se pozivajući na odredbe zakona koje su relevantne za eventulano poništenje postupka u cjelosti, kako to pravilno tvrde tužitelji jer je takvim postupanjem tuženi povrijedio pravila postupka kao i materijalni propis. Navodi tuženog iz obrazloženja rješenja kojim se samo osvrće da eventulane povrede počinjene od strane ugovornog organa su obavezivale tuženog da tvrdnje i zaključke, koji se prema zakonu definišu kao nešto što je zasnovano na istini, zakonu i činjenicama jasno i nedvosmisleno utvrdi kako činjenicu tako i materijalnu istinu na što je obavezan i po Zakonu o upravnom postupku BiH, dakle da potpuno i pravilno utvrdi odlučne činjenice od koje zavisi osnovanost žalbenog navoda.

Nadalje, tužitelji tužbom prigovaraju da je tuženi poništio ugovor o javnoj nabavci. Uvidom u spis predmeta ovo sudsko vijeće je utvrdilo da tuženi u obrazloženju osporenog rješenja uopšte ne obrazlaže osnov za poništenje Ugovora iako se poziva na ovlaštenje iz člana 111. Zakona o javnim nabavakama niti obrazlaže činjenicu da je ugovor na pravnoj snazi i da ovlaštenje tuženog za poništenje ugovora prema članu 111. Zakona o javnim nabavakama je u direktnoj suprotnosti sa odredbom člana 72. Zakona o javnim nabavkama. Odredbom člana 72. stav 2. propisano je da ugovor o javnoj nabavci zaključuje se u skladu sa zakonima o obligacionim odnosima u Bosni i Hercegovini. Prema odredbama Zakona o obligacionim odnosima poništenje ugovora je u isključivoj nadležnosti sudova te su tim odredbe o poništenju ugovora od strane tuženog u suprotnosti sa pozitivnim zakonskim propisima te predstavljaju pravnu prazninu u situaciji kada je ugovor na pravnoj snazi, a na koji ugovor se primjenjuju odredbe Zakona o obligacionim odnosima. Kako to poizilazi iz obrazloženja osporenog rješenja, tuženi nije odgovorio na navedeni žalbeni prigovor, a posebno ako se ima u vidu da zakonodavac nije odredbama Zakona o javnim nabavakama propisao posljedice poništenja, način izvršenja takve odluke, način djelovanja takve odluke prema ugovornim stranama te ovo sudsko vijeće izražava sumnju u vezi provođenja ovog ovlaštenja tuženog koje se odnose na ugovore.

Nadalje, tuženi iako svjestan navedne pravne situacije u vezi ugovora obzirom da mu je isto moralo biti poznatao kao dugostepnom organu nije iskoristio zakonsko ovlaštenje u situaciji, ako je već imao osnova da utvrdi da je bilo koja odluka u toku postupka javne nabavke nezakonita to konstatuje bez poništenja ugovora i vraćanja predmeta ugovornom organu na ponovni postupak, obzirom da konkretnu pravnu sitaciju ne propisuje Zakona o javnim nabavakama, pa stoga, po nalazu ovog vijeća, nije ni dao valjane razloge da postoje uslovi da se poništi ugovor, posebno ako se ima u vidu da se radi o ugovoru o nabavci softverske platforme za 500.000 potoršača

koji ugovor spade u domen javnih usluga prema Zakonu o električnoj energiji Republike Srpske i drugoj važećoj legislative kojoj je uporište evropsko pravo u oblasti energetike odnosno pravni okvir Energetske zajednice. Ovo iz razloga što je odredbom člana 111. stav 4, 5 i 6., Zakona o javnim nabavkama, propisano da u opravdanim slučajevima, URŽ neće poništiti ugovor ili okvirni sporazum, ako nakon što je razmotrio sve relevantne okolnosti, utvrdi da preovladavajući razlozi u vezi sa opštim interesom zahtjevaju da ugovor ostane na snazi. U tom slučaju URŽ će ugovornom organu odrediti novčanu kaznu naznačenu u stavu (8) ovog člana. Ekonomski interes da ugovor ostane na snazi može se smatrati važnim općim interesom samo kad bi poništenje ugovora ili okvirnog sporazuma dovelo do nesrazmjernih posljedica. Stoga je osnovan prigovor tužitelja, da se osporeno rješenje temelji na apsolutno bitnim povredama postupka, nepotpuno i nepravilno utvrđenom činjenično stanju i pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Imajući u vidu naprijed navedeno sporna je za ovaj sud kako je već to istaknuto, kako odluka o poništenju ugovora tako i odluka o poništenju tenderske dokumenatcije. Naime, u odnosu na ove odluke tužena nije dala nikakve razloge, niti iz spisa proizilazi da je u bilo kojoj fazi postupka, kada je već ugovor na pravnoj snazi, a koji ugovor se zaključuje po odredbama Zakona o obligacionom odnosima moguće poništiti ugovor obzirom da su međusobni odnosi ugovornih strana uređeni u skladu sa Zakonom o obligacionim odnosima te da su zaključenjem ugovora ugovorne strane sgalasile međusobna prava i obaveze. Posebno je nejasan stav tuženog da je ugovorni organ po saznanju za uloženu žalbu trebao da obustavi ugovor, obzirom da je zakonom o obligacionim odnosima jasno proisano koje su obaveze strana u postupku i nije propisana mogućnost obustave ugovora izuzev u slučaju više sile. Obrazloženje ne daje odgovor na pitanje zašto, iz kojih razloga, po kom osnovu te kakve su posljedice poništenja ugovora niti šta može ugovorni organ da postupa u ponovnom postupku, pa je u odnosu i na ovu odluku osporeno rješenje manjkavo i nije ga moguće ispitati, zbog čega je sud osporeni akt poništio i vratio na ponovni postupak.

Nadalje razmatrajući osnovanost tužbe, ovo vijeće nalazi da je ostalo nejasno, kod činjenice da je tuženi imao u dokumentaciji sve spise predmeta kao i vrlo obimnu dokumnatciju ugovornog organa kojom se pravda primjena odredbi u vezi pregovaračkog postupka kako tuženi nije mogao raspraviti to pitanje i ocijeniti da li javni interes i posebni propisi koji se donose na predmetn nabavke i poslovanje ugovornog organa zaista čine osnov za primjenu pregovaračkog postupka. Ovo posebno što pregovarački postupak nije nezakonit postupaka nego se samo provođenje istog vezuje za poštivanje određenih uslova. Članom 21. stav 1. tačka c) Zakona o javnim nabavakama, propisano je da ugovorni organ izuzetno može ugovor o nabavci dodjeljivati putem pregovaračkog postupka bez objave obavještenja o nabavci u sljedećim slučajevima: c) kada se iz suštinskih, dokazivih tehničkih ili umjetničkih razloga, ili iz razloga koji se odnose na zaštitu ekskluzivnih prava, ugovor može dodijeliti samo određenom dobavljaču. Naime, iz obrazloženja osporeno rješenja proizilazi da je tuženi proizvoljno tumačio odredbe zakona o primjeni pregovaračkog postupka dovodeći u vezu da za primjenu tog postupka moraju kumulativno biti ispunjeni uslovi iz člana 21. I članova 22.,23. I 24. citiranog zakona. Navedno ispunjavanje kumulativnih uslova nije propisano nijednom odredbom Zakona o javnim nabavakama niti iz sadržaja nevednih odredbi proizilazi takva intencija zakonodavca, tako da se tuženi upustio u proizvoljno tumačenje zakona.

Ovo posebno ako se ima u vidu da iz podataka u spisu proizilazi da se konkretna javna nabavaka vezala (čl. 21 tačka c) ZJN) za ugovor o nabavci softvera za usluge obračuna električne energije krajnjim kupcima broj 1.1/01-2065-19/19 od 27.9.2019.god., kojim je u čl. 5 stav 3 . i 4. definisano: "Autorska prava na izvorni softverski kod i šemu baze podataka softvera koji je predmet ovog Ugovora, pripadaju ponuđaču u potpunosti bez ograničenja, u neograničenim količinama, u neograničenom vremenskom razdoblju, u svim oblicima i bilo kojim sredstvom, bez ikakvih ograničenja na teritoriji cijelog svijeta " te da aplikativni softver koji je predmet tog ugovora u budućnosti može održavati i mijenjati samo ponuđač ili ovlašteni predstavnik ponuđača kao proizvođača softvera.

Tuženi, po nalazu ovog vijeća, nije mogao da utvrdi da postoji direktna veza između eventualnih povreda koje navodi tuženi i ishoda postupka, kao preduslov i obilježje relativno bitne povrede postupka, ali je poništio tendersku dokumnatciju I ugovor kao da je ova direktna veza nesumljivo utvrđena.

Tužena je dužna za svaku svoju odluku dati razloge, na osnovu odredbe člana 233. u vezi sa članom 200.stav 1. Zakona o upravnom postupku, koji se shodno odredbi člana 117. Zakona o javnim nabavkama primjenjuje pred URŽ, kao organu koji odlučuje o žalbi. Dakle, svaka odluka mora imati jasne i valjane razloge koji predstavljaju osnov za njeno donošenje, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar, odluka treba da sadrži i razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, pa i razloge iz kojih nije uvažen neki od razloga stranaka. Najbitniji dio odluke bilo kojeg organa jeste upravo njeno obrazloženje, ali dio obrazloženja koji sumira činjenično utvrđenje i razloge za donošenje upravo takve odluke kakva je navedena u izreci, da bi se čitanjem razloga moglo protumačiti i shvatiti zašto je tako odlučeno.

Za osporenu odluku nisu dati nikakvi razlozi, ne vidi se osnov za donošenje, ni rezonovanje donosioca odluke. Sud primjećuje da se na prvih 20 stranica osporene odluke navode dijelovi, pa i citati iz žalbe i odogovora na žalbu ugovornog organa, mada upravo odredba člana 200. Zakona o upravnom postupku zahtijeva da obrazloženje sadrži samo kratko izlaganje stranaka i njihovih zahtjeva. Suprotno tome, rezonovanje drugostepenog organa je marginalizovano, prožeto izvodima iz žalbe i nedovoljno, jer ne daje pouzdane i jasne razloge za donesene odluke.

Kako je osporeno rješenje doneseno na osnovu nepotpuno utvrđenog činjničnog stanja, pa ovaj sud nije mogao ispitati pravilnost primjene materijalnog prava, valjalo je osporeni konačni upravni akt poništiti i predmet vrati na ponovno raspravljanje, primjenom odredbi člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH", broj 19/02 do 74/10).

U ponovnom postupku tuženi će, postupajući po primjedbama za svaki propust koji je po stavu suda počinjen od strane tuženog, a koje primjedbe su date u ovoj presudi upotpuniti činjenično stanje, na podoban način utvrditit odlučne činjenice u ovoj pravoj stvari, te će pravilnom primjenom materijalnog propisa na takvo činjenično utvrđenje donijeti novu odluku.

Na koncu, tužiteljima pripada pravo na naknadu troškova koje su imali u ovom upravnom sporu, jer je njihova tužba uvažena i osporeno rješenje poništeno, što znači da su tužitelji uspjeli u ovom sporu, pa je tuženi dužan tužiteljima da nadoknadi troškove upravnog spora. Troškove postupka sud je dodijelio primjenom člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH i primjenom člana 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Republici Srpskoj („Službeni glasnik RS", broj:68/05), i člana 4. i 5. stav 1. Zakona o sudskim taksama u postupku pred Sudom BiH. Dosuđeni troškovi se sastoje od naknade za sastav tužbe u iznosu od 600,80 KM, uvećane za paušal od 25%, što iznosi 150,00 KM, na koji iznos se dodaje 17% PDV-a, u iznosu od 127, 50 KM, te troškova takse na tužbu u iznosu od 100,00 KM, što ukupno iznosi po 977, 50 KM. Sa potraživanjem preko dosuđenog iznosa tužitelj se odbija, imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o poništenju rješenja, pa tužitelju pripada pravo na naknadu troškova u neprocjenjivim predmetima u skladu sa odredbom člana 3., a ne člana 2. adokatske Tarife RS, kako je to pogrešno navedeno u opredljenom troškovniku punomoćnika tužitelja.

ZAPISNIČAR
Slađana Anđelić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Branimir Orašanin

Tačnost prepisa ovjerava - potvrđuje
Ovlašteni uposlenik Suda